

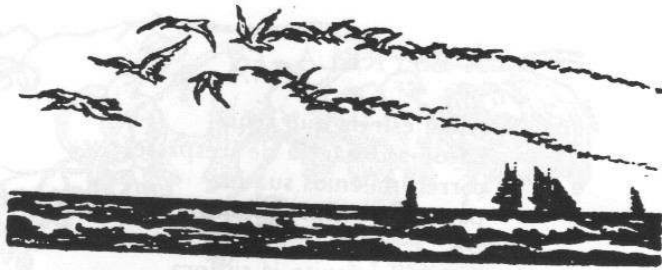
POEMAS DE MIHAI EMINESCU (1850-1889), o poeta nacional romeno

Tradução de Luciano Maia*

Mihai Eminescu

*Poeta, escritor e tradutor. Aluno do Mestrado em Letras da UFC.

LA STEAUA...

La steaua care-a răsărit
I-o cale-atât de lungă,
Că mii de ani i-au trebuit
Luminii să ne-ajungă.

Poate de mult s'a stins în drum
In depărtări albastre,
Iar raza ei abiă acum
Luci vederii noastre.

Icoana stelei ce-a murit
Incet pe cer se sue;
Eră pe când nu s'a zărit,
Azi o vedem și nu e.

Tot astfel când al nostru dor
Pieri în noapte-adâncă,
Lumina stinsului amor
Ne urmărește încă.

À ESTRELA

Até à estrela que reluz
há uma distância de trespasse;
correu milênios sua luz
para que enfim nos alcançasse.

Talvez há muito já se fora
no longe azul o extinto astro;
porém seus raios só agora
ao nosso olhar mostram seu rastro.

A aura da estrela que morreu
grimpando o céu se faz dar fé;
era, e ninguém a percebeu,
hoje que a vemos, já não é...

Nossa saudade se faz dor
e na abissal noite se finda.
Porém a luz do extinto amor
os nossos passos segue ainda.

SOMNOROASE PĂSĂRELE

Somnoroase păsărele
Pe la cuiburi se adună,
Se ascund în rămurele —
Noapte bună!

Doar isvoarele suspină,
Pe când codrul negru tace,
Dorm și florile 'n grădină —
Dormi în pace!

Trece lebădă pe ape
Intre trestii să se culce —
Fie-ți îngerii aproape,
Somnul dulce!

Peste-a nopții feerie
Se ridică mândra lună;
Totu-i vis și armonie
Noapte bună!

SONOLENTOS PASSARINHOS

Sonolentos passarinhos
— que o seu ninho os acoite —
se escondem por entre os ramos —
Boa Noite!

Somente as fontes suspiram,
o bosque em silêncio jaz;
no jardim, flores cochilam —
Dorme em Paz!

Desliza o cisne nas águas,
deita entre os juncos sem dono —
que os anjos façam mais doce
O Teu Sono!

A noite é toda magia
ao sair da mansa lua;
tudo é sonho e harmonia —
A Noite é Tua!

CE E AMORUL

C e e amorul? E un lung
Prilej pentru durere,
Căci mii de lacrimi nu-i ajung
Și tot mai multe cere.

De-un semn în treacăt dela ea
El sufletul ți-l leagă,
Incât să n'o mai poți uita
Vieața ta întreagă.

Dar încă de te-așteaptă 'n prag,
In umbră de unghere,
De se 'ntâlnește drag cu drag
Cum inima ta cere,

Dispar și ceruri și pământ
Și pieptul tău se bate,
Și totu-atârnă de-un cuvânt
Șoptit pe jumătate.

Te urmărește săptămâni
Un pas făcut a lene
O dulce strângere de mâni,
Un tremurat de gene;

Te urmăresc luminători
Ca soarele și luna
Și peste zi de-atâtea ori
Și noaptea totdeauna.

Căci scris a fost ca viața ta
De doru-i să nu 'ncapă,
Căci te-a cuprins asemenea
Lianelor din apă.

O QUE É O AMOR?

O que é o amor? Um prolongado
motivo para a dor;
mil prantos não lhe têm bastado,
pois mais exige o amor.

Com um sinal feito ao passar,
ela a alma te encarcera;
já não a podes olvidar
por tua vida inteira.

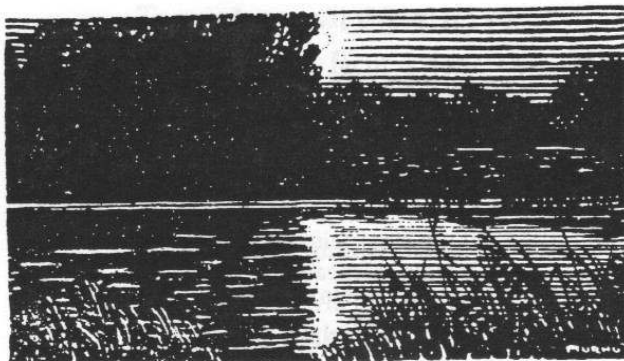
Se ela te espera nesse instante
sob um caramanchão,
se nesse encontro faz-se amante
como requer teu coração:

Desaparecem céu e terra,
teu peito forte bate,
de uma palavra tudo esperas,
murmurada à metade.

Segue-te um passo, já vão dias,
que teu passo aconselha;
há um doce aperto nas mãos frias,
tremor de sobrancelha.

Seguem-te luzes que, dispersas,
sol e lua parecem;
de dia, por vezes diversas,
sempre, quando anoitece.

Estava escrito que tua vida
de amor em si não caiba,
presa do amor, como invadida
pelas lianas da água.

MAI AM UN SINGUR DOR

Mai am un singur dor:
In liniştea sării
Să mă lăsaţi să mor
 La marginea mării;
Să-mi fie somnul lin
 Şi codrul aproape
 Pe 'ntinsele ape
Să am un cer senin.
 Nu-mi trebuie flamuri,
Nu voiu sicriu bogat,
Ci-mi împleţiţi un pat
 Din tinere ramuri.

Şi nime 'n urma mea
 Nu 'mi plângă la creştet;
Doar toamnă glas să dea
 Frunzişului veşted.

Pe când cu sgomot cad
Isvoarele 'ntruna,
Alunece luna
Prin vârfuri lungi de brad.
Pătrunză talanga
Al sării rece vânt;
Deasupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture creanga.

Cum n'oiu mai fi pribeag
De-atunci înainte,
M'or troeni cu drag
Aduceri aminte;
Luceferi ce răsar
Din umbră de cetini,
Fiindu-mi prietini,
O să'mi zâmbească iar.
Va geme de patemi
Al mării aspru cânt...
Ci eu voi fi pământ
In singurătate-mi.

TENHO AINDA UM DESEJO...

Ainda um desejo:
tarde a findar,
deixai que eu morra
à beira-mar.
Um sono calmo
no bosque ameno
vizinho às águas
e ao céu sereno.
Não quero tumba,
não quero flamas,
mas dai-me um leito
de tenras ramas.

Ninguém deplore
minha viagem,
mas traga o outono
voz à folhagem,
enquanto as fontes
caiam constantes
e brilhe a lua
nas altas frondes.
Bata o cincerro
ferindo o ar,
cubra-me a tília
com seu roçar.

Se o peregrino
detém sua andança,
paz e carinho
traz-lhe a lembrança.
Luzes que nascem
das sombras lindas,
sendo-me amigas,
serão bem-vindas.
E o mar gemendo
seu aspro canto...
E eu serei terra,
sozinho... e quanto!